

บทที่ 1921 ออกเดินทาง ลงแดนยมโลกด้วยกัน

อย่าว่าแต่ผมเลย แม้แต่อาจารย์ยังมองเฮยหวังด้วยความ
ประหลาดใจ

คนในสายอาชีพอย่างพวกเราหาเลี้ยงชีพกับคนตาย
ศึกษาวิชาฮวงจุ้ยแห่งสำนักเร้นลับ ทั้งยังรู้วิธีเรียกวิญญาณและ
ส่งวิญญาณ แต่มีอยู่เรื่องเดียวที่ไม่รู้ นั่นคือจะลงแดนยมโลก
ได้อย่างไร...

อาจารย์เบิกตากว้างถามด้วยความตกใจ “พวกเรา...มี
กายเนื้อของคนเป็น จะลงไปได้จริงหรือ”

เฮยหวังพยักหน้า “แน่นอน แต่จะไม่ข้ามภูเขาสองภพ
ถือว่าพาพวกนายไปเปิดหูเปิดตาแล้วก็แล้วกัน...”

ไต้ยิ่นเซ่นั่น ผมกับอาจารย์ก็สับสนใจลึกอีกครั้ง

ตามตำนาน ภูเขาสองภพคือฉากกั้นระหว่างโลกมนุษย์กับยมโลก เป็นเส้นแบ่งระหว่างหยินและหยาง

หากวิญญาณต้องการไปเกิดใหม่ สถานที่แรกที่ต้องไปก็คือภูเขาสองภพ เมื่อข้ามภูเขาสองภพเข้าสู่ยมโลกแล้ว จึงจะมีดินแดนกึ่งกลาง¹ ประตูดุผี ทางน้ำพุเหลือง และสถานที่อื่นๆ ตามมา ...

ผมจึงพูดกับอาจารย์ว่า “อาจารย์ นั้นพวกเราลงไปด้วยกันเถอะครับ จะได้ไปส่งศิษย์พี่จวงเซิงอีกหน่อย”

อย่างที่เขาหวังบอก นอกจากจะได้เปิดหูเปิดตาแล้ว พวกเรายังส่งศิษย์พี่จวงเซิงได้ไกลขึ้นอีกช่วงหนึ่ง

อาจารย์พยักหน้า “ได้! ต้องรบกวนเขยหวังแล้ว”

เขยหวังผงกหัวสันทรับ “นั้นพวกนายต้องจำไว้ข้อหนึ่ง ตั้งแต่วินาทีที่เริ่มเดินตามฉัน ห้ามพูดเด็ดขาด

¹ ดินแดนกึ่งกลาง หมายถึง ดินแดนกึ่งกลางระหว่างโลกมนุษย์และยมโลก หรือจุดรอยต่อระหว่างหยินกับหยาง เปรียบเสมือนจุดที่เดินไปอีกแค่ครึ่งก้าวก็ก้าวข้ามความเป็นความตาย

“ขยับตัวได้ สัมผัสกันได้ แต่ห้ามอ้าปากพูด ไม่อย่างนั้น
อาจเกิดปัญหานิดหน่อย...”

“ได้!”

“ไม่มีปัญหา!”

ผมกับอาจารย์ตอบรับพร้อมกัน

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองมองพวกเรา ก่อนถามว่า

“ท่านเขียนเฮยหวง พวกเราตามไปส่งด้วยได้ไหม”

“ใช่ พวกเราก็อยากไปส่งจวงเชิงอีกหน่อยเหมือนกัน”

เฮยหวงส่ายหน้า “พวกนายไม่มีกายเนื้อแล้ว ถ้าไปก็
ต้องเดินกลับมาทางคีนวิญญานเท่านั้น หากไม่ได้รับอนุญาต
จากแดนยมโลก ต่อให้มีวิญญานสืบทอดเดินทางคีนวิญญาน
ก็อาจกลับมาไม่ได้เลยสักตน เพราะงั้นรออยู่ที่นี้เถอะ!”

ตามตำนาน ทางคีนวิญญานคือหนึ่งในเส้นทางตรงทาง
สามแพร่ง หากวิญญานต้องการกลับคืนสู่โลกมนุษย์ก็ใช้ได้เพียง
ทางเส้นนั้นเท่านั้น

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองได้ฟังก็เผยสีหน้าเสียตาย

เฮยหวงเอ๋อขึ้นว่า “เตรียมออกเดินทางได้แล้ว! หึงจื่อ
นักพรตช่ง จำคำพูดฉันไว้ ตั้งแต่ก้าวแรกที่พวกนายเดินออกมา
ห้ามพูดอีก”

ผมกับอาจารย์รีบพยักหน้ารับ

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองหันไปบอกศิษย์พี่จวงเซิง

“ศิษย์น้อง พวกเราไปส่งนายต่อไม่ได้แล้ว”

“ศิษย์น้อง รักษาตัวด้วย!”

เฮยหวงลุกขึ้น เดินนำไปหลายก้าว ก่อนแหงนหน้าส่งเสียง
“โธ่ง!”

วิญญานพราเลือนกว่าร้อยตนที่ยืนเข้าแถวอย่างเป็น
ระเบียบเริ่มเคลื่อนตามมันไป

ผมกับอาจารย์ยังไม่ขยับ พวกเราสบตากัน ก่อนหันไป
มองศิษย์พี่จวงเซิง ศิษย์พี่ใหญ่ และศิษย์พี่รอง

อาจารย์กำชับว่า “พวกนายรอฉันกับเสี่ยวเจียงอยู่ที่นี่
พอส่งจวงเซิงเสร็จจะกลับมา”

ผมกล่าวเสริม “ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง พวกเราไปส่ง
ศิษย์พี่จวงเซิงก่อนนะครับ”

ศิษย์พี่จวงเซิงมองทั้งสองคน “ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง
พวกท่านก็รักษาตัวด้วย!”

พูดจบ พวกเขาก็เฝ้าเฝ้ากอดกันอีกครั้ง

ผมกับอาจารย์สบตากัน ก่อนก้าวออกไปพร้อมกัน

นับจากก้าวนี้ พวกเราไม่อาจพูดได้อีก

ศิษย์พี่จวงเซิงเดินอยู่ตรงกลาง ผมกับอาจารย์ขนานบอยู่
ซ้ายขวา เบื้องหน้าคือกลุ่มวิญญาณพร้าเลื่อนจำนวนมาก ส่วน
หัวขบวนมีเฮยหวงทำหน้าที่นำทาง

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองยืนอยู่ท้ายขบวน พวกเขาไม่
อาจร่วมเดินทางต่อไปได้ จึงทำได้เพียงโบกมือให้พวกเราไม่
หยุด

“ศิษย์น้องสาม ลาก่อน!”

“ศิษย์น้องจงแข็ง รักษาตัวด้วย!”

ศิษย์พี่จงแข็งเองก็อาลัยอาวรณ์ไม่แพ้กัน เขาหันกลับไปโบกมือให้ทั้งสองคนไม่หยุด

เฮยหวงห้ามเพียงผมกับอาจารย์พูด ส่วนศิษย์พี่จงแข็งซึ่งเป็นวิญญาณยังพูดได้ตามปกติ เขาจึงเดินไปข้างหน้าพลงโบกมือลาไปด้วย

‘ทางยมโลก’ ในเขตท้องที่เยวสายนี่ ความจริงยาวเพียงร้อยห้าสิบถึงร้อยหกสิบเมตรเท่านั้น

แต่ทันทีที่ผมกับอาจารย์เหยียบลงบนถนนสายนี้กลับรู้สึกว่ามันยาวขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเดินก็ยิ่งทอดไกลออกไป หมอกขาวบาง ๆ เริ่มลอยขึ้นปกคลุมรอบด้าน

ร่างของศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองที่อยู่ด้านหลังเล็กลงทุกที ทั้งยังพราเลือนลงเรื่อย ๆ จนสุดท้ายถูกหมอกสีขาววังเวงกลืนหายไปจากสายตา

ผมหันกลับไปมองเบื้องหน้า

เฮยหวงจะส่งเสียง “โธ่ง” เป็นระยะ ทุกครั้งที่เสียงเห่าดังขึ้น หมอกว้างเวงข้างหน้าจะสั่นสะเทือนแล้วแยกออก เผยให้เห็นทางหินอีกครั้ง ก่อนมันจะพาพวกเราเดินทางต่อไป

ถนนสายนี้ทอดยาวจนมองไม่เห็นปลายทางทั้งด้านหน้าและด้านหลัง รอบด้านมีเพียงหมอกว้างเวงปกคลุม เหลือไว้แค่ทางหินสีเทาใต้ฝ่าเท้า...

ความรู้สึกแรกของผมกับอาจารย์คือ พวกเราอาจกำลังเจอ ‘ผีบังตา’ ราวกับก้าวเข้าสู่แดนมายาแห่งหนึ่ง

แต่เราทั้งคู่รู้ว่าไม่ใช่

ถนนสายนี้คือเส้นทางที่นำไปสู่ยมโลกได้จริงๆ

พลัทยินรอบด้านเข้มข้นเสียจนแทบจับต้องได้ วิญญาณกว่าร้อยตนเบียดหน้าซึ่งก่อนหน้านี้ยังพราเลือนกลับปรากฏชัดเจนขึ้นทั้งหมด

ทว่าสีหน้าของพวกมันยังคงด้านชา แบ่งเป็นสี่แถว สิบหกกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวนวิญญาณไม่เท่ากัน...

พวกเราเดินรั้งท้ายขบวนอย่างเงียบบังน พลังกวาดตามองซ้ายขวา สํารวจทุกสิ่งรอบตัวด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ทำได้เพียงสื่อสารกันผ่านสายตาและท่าทางเท่านั้น

อาการของศิษย์พีจวงแข็งดีขึ้นไปไม่น้อย ร่างวิญญาณของเขาไม่สั่นอีกแล้ว

พวกเราเดินหน้าต่อไปเช่นนี้นานกว่าหนึ่งชั่วโมง

หมอกรอบด้านเริ่มบางลงทีละน้อย

เมื่อม่านหมอกค่อยๆ สลายไป สภาพแวดล้อมรอบตัวก็ปรากฏท่ามกลางท้องฟ้ามีดสลัว คล้ายช่วงสนธยาหลังดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า...

บทที่ 1922 บนเส้นทางประหลาด หุบเขาใหญ่แห่งหมอกหลวง

ในสถานที่มืดสลัวและเต็มไปด้วยหมอกวังเวงแห่งนี้ ระยะการมองเห็นของพวกเราจำกัดอย่างยิ่ง มองได้เพียงสี่สิบห้าสิบเมตรเท่านั้น

ให้ความรู้สึกเหมือนมาถึงเขตผีหมอกหลวง

สองข้างทางหินก็เริ่มมีพืชบางชนิดปรากฏขึ้นทีละน้อย พืชเหล่านั้นหน้าตาประหลาดพิกล บางชนิดเป็นพืชสีดำเทา ซึ่งผมเคยเห็นในตึกเก่าศพ

พวกเราได้ออกจาก ‘ทางยมโลก’ สายนั้นในเขตท้องเทียว เขาหมิงซานมาแล้วโดยไม่รู้ตัว และมาถึงถนนสายหนึ่งที่มุ่งหน้าไปยังภูเขาสองภพ

เฮยหวงเซิดหัว คอยนำทางอยู่ด้านหน้าไม่หยุด

พืชพรรณรอบด้านก็มีมากขึ้นเรื่อย ๆ

แต่พืชเหล่านี้มีรูปร่างหน้าตาแปลกประหลาดทั้งสิ้น

ยกตัวอย่างเช่น ใบไม้สีดำที่มีรูปร่างเหมือนฝ่ามือ ดอกไม้
สีเทาที่เหมือนดวงตา...

ยิ่งไปกว่านั้น พืชเล็กๆ เหล่านี้ยังมีลักษณะร่วมกัน
อย่างหนึ่ง นั่นคือไม่มีสีสังสดใส โดยหลักจะเป็นสีเทาและสีดำ
มีสีม่วงคล้ำปรากฏอยู่น้อยมาก

ผมชักกระปี่กระดุกปลาออกมา นำไปตะะ ‘พืช’ เหล่านี้
ทันทีที่กระปี่กระดุกปลาตะะโดน พืชเหล่านี้ก็ลุกไหม้ทันที
กลายเป็นเปลวไฟวิญญาน แล้วหายวับไปในพริบตา...

ทั้งหมดนี้คือของหยิน!

พืชเหล่านี้เป็นของหยินที่ไม่อาจโดนแสงได้

ผมรู้สึกว่าสถานที่แห่งนี้แปลกพิสดาร มหัศจรรย์ผิด
ธรรมดาอย่างยิ่ง

ศิษย์พี่จวงเชิงเห็นเข้าก็ร้องบอกผมว่า “ศิษย์น้องเล็ก
ตามมาเร็ว”

พอได้ยินเสียง ผมก็พยักหน้าตอบ เก็บกระบี่กระดุกปลา แล้วรีบตามไป

ศิษย์พีจวงเชิงเอ่ยกับผมและอาจารย์ว่า “อาจารย์ศิษย์น้องเล็ก สถานที่แห่งนี้ให้ความรู้สึกดีทีเดียว ยิ่งเดินไปข้างหน้า ยิ่งรู้สึกว่าร่ากายสบายขึ้นเรื่อยๆ”

ผมกับอาจารย์พูดไม่ได้ จึงได้แต่พยักหน้าและยิ้มให้ศิษย์พีจวงเชิง

ในตอนนั้นเอง เฮยหวงที่นำทางอยู่ข้างหน้าก็พลันเห่าขึ้นอีกครั้ง

“โฮ่ง!”

หลังจากเสียงนี้ดังขึ้น กลับเกิดเสียงสะท้อนขึ้นมา

ไม่เพียงเท่านั้น เฮยหวงยังหยุดลงด้วย

วิญญานด้านหน้าก็พากันหยุดลงเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น หมอกรอบด้านก็ถูกเสียงเห่าของเฮยหวง สะเทือนจนแยกออกจากกันทันที

เมื่อหมอกสีขาวถูกแยกออก ด้านหน้าก็ปรากฏหุบเขาใหญ่สายหนึ่ง ลึกจนมองไม่เห็นกัน ไม่รู้ว่ากว้างเท่าไร ไม่รู้ว่าลึกเพียงใด

พร้อมกันนั้น ด้านหน้ายังปรากฏสะพานแขวนเล็ก ๆ สายหนึ่ง

สะพานแขวนแคบมาก ผ่านได้เพียงคนเดียว บนหุบเขาใหญ่ที่เต็มไปด้วยหมอกขาวแห่งนี้ มันกว้างซ้ายขวา รวกับพร้อมจะพังทลายขาดสะบั้นได้ทุกเมื่อ อีกทั้งยังมองไม่เห็นปลายทาง รวกับว่ายาวมาก ยาวมาก ๆ ...

สิ่งที่ประหลาดคือ สะพานแขวนนั้นไม่มีเสียงแม้แต่ชนิดเดียว

ราวกับโลกทั้งใบนี้ถูกกดปุ่มปิดเสียงเอาไว้

ในเวลาเดียวกัน เฮยหวงก็หันกลับมา อ้าปากกว้างส่งเสียงอาเจียน “แหะ ๆ ๆ” ไม่หยุด

ไม่นาน トラประทับสีดำชั้นหนึ่งก็ถูกเฮยหวงคายออกมาจากปาก

เฮยหวงใช้กรงเล็บสุนัขคืบตราประทับสีดำไว้ ลูกขึ้นมายุ่นด้วยสองขาหลัง แล้วเดินตรงไปยังวิญญาณด้านหลังเหล่านั้น

เมื่อมันมาถึงตรงหน้าวิญญาณเหล่านั้นก็ประทับตราลงบนศีรษะของพวกมันทีละตน

หลังตราประทับนี้ประทับลงไป ก็ปรากฏอักษรเล็กสีดำคำว่า ‘ผู้ตรวจตราโลกมนุษย์’

และในชั่วขณะที่อักษรนั้นถูกประทับลงไป วิญญาณเหล่านั้นก็กลับมาเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง ก่อนจะเดินอย่างแข็งทื่อไปทางสะพานแขวนเล็ก

แม้สะพานแขวนจะโคลงเคลงไปมา แต่เมื่อวิญญาณเหล่านี้เดินขึ้นไปกลับมั่นคงอย่างยิ่ง

วิญญาณตนแล้วตนเล่าเดินไปข้างหน้า ไม่นานก็ขึ้นสะพานไปแล้วร่อยกว่าตน

พวกเราด้านหลังที่มองดูจากนี้อยู่เข้าใจความเป็นมาแล้ว

ปลายทางอีกด้านของสะพานแขวนน่าจะเป็น ‘ภูเขาสองภพ’ ตามตำนานใช่ไหม!

‘ขอเพียงพวกเขาเดินข้ามสะพานแขวนโคลงเคลง
ตรงหน้านี้ไปได้ก็จะข้ามภูเขาสองภพ มุ่งหน้าสู่ยมโลกแล้ว...’

ผมคิดในใจ

เมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงตาของตนแล้ว ศิษย์พีจวงเซ็งก็เอ่ย
กับผมและอาจารย์อีกครั้งว่า “อาจารย์ ศิษย์น้องเล็ก ใกล้จะถึง
ตาผมแล้ว ผมต้องออกเดินทางแล้ว”

ผมกับอาจารย์ไม่ได้พูด เพียงยิ้มและพยักหน้าให้ศิษย์พี
จวงเซ็ง

อาจารย์ที่ตาแดงกำไ้ใช้มือตบไหล่ศิษย์พีจวงเซ็งไม่หยุด
เขากำลังใช้วิธีไร้เสียงแบบนี้บอกลาศิษย์พีจวงเซ็ง

ไม่นาน วิญญาณกว่าร้อยตนด้านหน้าก็ข้ามสะพานแขวน
ไปหมด เหลือเพียงศิษย์พีจวงเซ็ง

พวกเราเดินมาถึงริมสะพานแล้วเช่นกัน

ศิษย์พีจวงเซ็งหันหน้าไปทางเฮยหวงแล้วเอ่ยว่า
“ท่านเซียนเฮยหวง มาประทับตราให้ผมเถอะ!”

เฮยหวงส่ายหน้า เพียงทำท่าทางให้ศิษย์พีจวงเชิงข้ามสะพานไปเอง

เฮยหวงมาถึงที่นี่ นอกจากเห่าแล้วก็ไม่เคยพูดเลย

ศิษย์พีจวงเชิงงูจง จึงถามไปประโยคหนึ่งว่า “ผมไม่ต้องประทับตราเหรือ”

เฮยหวงพยักหน้า แล้วยื่นอุ้งเท้าสุนัขอีกข้างหนึ่งออกมา บนนั้นมีของชิ้นหนึ่งที่ดูคล้ายลูกอม

“นี่คือ?”

ศิษย์พีจวงเชิงงูจง พวกเราต่างมองเฮยหวง

เฮยหวงทำท่าประกอบ บอกเป็นนัยให้ศิษย์พีจวงเชิงงูจงกินมันเข้าไป

ศิษย์พีจวงเชิงงูจงก็ไม่ลังเล เฮยหวงเป็นสุนัขของบ้านผม ย่อมเชื่อใจได้

ศิษย์พีรับมา แล้วกินเข้าไปทันที

และหลังจากกินของที่คล้ายลูกอมนี้เข้าไปแล้ว ทั้งร่างของศิษย์พี่จวงเซ็งก็สั่นสะท้านครู่หนึ่ง จากนั้นก็ถอนหายใจยาวออกมา

ผลคือพอลมหายใจนี้ถูกพ่นออกมา กลับเต็มไปด้วยไอชั่วร้ายสีดำ...

นั่นต้องเป็นพลังอัปมงคลชั่วร้ายที่นักพรตสายมารจินเจียนหลงเหลือไว้ในร่างของศิษย์พี่แน่

และในชั่วขณะที่ไอชั่วร้ายสีดำนี้ปรากฏขึ้น หุบเขาใหญ่แห่งหมอกหลวงตรงหน้าก็พลันมีเสียง “เอ่อๆ” ดังขึ้น ราวกับเสียงคำรามต่ำของสัตว์ป่า

ในสถานที่เงียบงันตายด้านเช่นนี้ จึงฟังดูแสบหูเป็นพิเศษ

แถมเสียงยังดังขึ้นเรื่อยๆ ...

พริบตาเดียวก็กลายเป็นอีกทีก็ขึ้นมา

“เอ่อ เอ่อๆๆ ...”

พวกเราต่างหันไปมองทางขอบหุบเขาโดยสัญชาตญาณ

ไม่มองยังไม่เป็นไร แต่พอมองลงไปก็เห็นว่า บนผาหิน
ริมขอบหุบเขามีผีร้ายหน้าตาตุร้าย ผ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้ม
กระดูก เกาะอยู่ตุนแล้วตุนเล่า...

พวกมันเบิกตาขาวโพลนกลวงโป้ กำลังปีนขึ้นมาทาง
หุบเขาไม่หยุด

แต่ผาหินดูเหมือนลื่นมาก พอปีนไปได้ครึ่งทาง พวกมัน
ก็จะตกลงไปอย่างไม่มีสาเหตุ หรือไม่ก็ถูกผีร้ายด้านหลังดึงลงไป

เพราะหมอกหนาเกินไปจึงมองภาพรวมไม่ชัด

แต่เพียงกวาดตามองแวบเดียวก็รู้สึกได้ว่ามีผีร้ายจำนวน
มหาศาล

ภาพเช่นนี้ทำให้ผมนึกถึงหลุมลึกเหวผีในตึกเก่าศพ
ที่นั่นก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน มีทั้งผีร้ายและวิญญาณหนาแน่น
เต็มไปหมด

เสียงร้อง “เอ่อๆๆ” ของผีดังต่อเนื่องไม่ขาด ช้ายังดังขึ้น
เรื่อย ๆ

เฮยหวังส่งสัญญาณให้ศิษย์พี่จวงเซิงรีบข้ามสะพาน

ราวกับว่าหากศิษย์พีจวงเซิงยังอยู่ที่นั่นต่อไป ฝักร้ายด้านล่าง
หุบเขาพวกนี้จะป็นขึ้นมาจริงๆ ...

บทที่ 1923 ขึ้นสะพานแขวน
น้ำตากลายเป็นไฟดำ

เสียงคำรามน่าสะพรึงดั่งระงมไปทั่วหุบเขาไม่ขาดสาย

ผีร้ายผอมแห้งตนแล้วตนเล่าปรากฏตัวตามหน้าผาหิน
ก่อนจะตะเกียกตะกายปีนขึ้นมาไม่หยุด เห็นได้ชัดว่าพวกมันถูก
ไอชั่วร้ายสีดำที่ศิษย์พีจวงเชิงพนออกมาดึงดูด...

เฮยหวงไม่พูดอะไร เพียงส่งสัญญาณให้ศิษย์พีจวงเชิง
รีบข้ามสะพาน

ศิษย์พีจวงเชิงเข้าใจความหมาย จึงพยักหน้าให้มัน
“เข้าใจแล้ว ท่านเซียนเฮยหวง ผมจะโขกศีรษะให้อาจารย์อีก
สามครั้งแล้วค่อยไป!”

พูดจบ เขาก็คุกเข่าลงตรงหน้าอาจารย์

ครั้งนี้อาจารย์ไม่ได้ห้ามหรือเข้าไปพุง เพียงยืนตาแดง
มองศิษย์พีจวงเชิงอยู่เฉยๆ

พวกเราต่างรู้ดีว่า การจากลาครั้งนี้คือการจากลา
ชั่วนิรันดร์

บางทีหลังความตายอาจยังมีวันที่ได้พบกันอีก แต่เรื่องนั้น
ไม่มีใครรู้แน่

ศิษย์พี่จวงเชิงโขกศีรษะลงกับพื้นครบสามครั้ง อาจารย์ก็
พยักหน้าให้เขาไม่หยุด ก่อนจะกลืนน้ำตาไว้ไม่ให้ไหลอีกต่อไป

หยาดน้ำตาเอ่อล้นจากเบ้าตา ร่วงลงบนแผ่นหินสีเทา

“ติง!”

ทันทีที่หยาดน้ำตากระทบพื้น เห็ดสีดำนอกหนึ่งปล้น
งอกขึ้นตรงจุดนั้นด้วยความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

มันดำสนิทรากับหมึก ผิวมันวาว และขยายใหญ่ขึ้น
อย่างรวดเร็วจนมีขนาดเท่ากำปั้น

ผมกับอาจารย์ตกตะลึงกับภาพตรงหน้า ไม่เข้าใจว่า
สิ่งประหลาดนี้คืออะไร

ทว่าเฮยหวงกลับสีหน้าเปลี่ยนฉับพลัน มันพุ่งเข้าชน
อาจารย์ให้กระเด็นออกไป พร้อมคาบดิ่งศิษย์พีจวงเชิงถอยห่าง
จากเห็ดดำในคราวเดียว

แม้ผมจะไม่รู้สาเหตุ แต่ท่าทีของเฮยหวงทำให้รู้ได้ทันที
ว่ามีอันตราย จึงรีบถอยตามไป

วินาทีต่อมา เห็ดดำขนาดเท่ากำปั้นก็ระเบิดออกอย่าง
ไร้สຸ້มเสียง ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นเปลวไฟสีดำลุกไหม้อยู่บนพื้น

ไฟหยินสีดำ?

ผมมองภาพตรงหน้าด้วยความตกใจ

หรือสถานที่แห่งนี้ห้ามร้องไห้?

แต่เฮยหวงเห็นอาจารย์หลังน้ำตาตั้งแต่แรกแล้ว เหตุใด
ถึงไม่ห้าม?

แม้ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่อาจารย์ก็รีบใช้แขนเสื้อ
เช็ดน้ำตาจนแห้ง ไม่ยอมให้หยดลงพื้นอีก

ทว่าทันทีที่เปลวไฟสีดำปรากฏขึ้น หุบเขาทั้งแห่งก็พลัน
เดือดพล่าน

“อ้าก...”

“โฮก!”

“กรร...”

เสียงกรีดร้องและคำรามของผีสารพัดชนิดดังระงม
ราวกับเปลวไฟนั้นไปกระตุ้นพวกมันเข้า เสียงอีกทีก็เสียดแทง
จนแก้วหูแทบแตก

วิญญาณตามขอบหุบเขาเหล่านั้นพลันคลุ้มคลั่ง พากัน
ตะเกียกตะกายปีนขึ้นมามากมายเอาเป็นเอาตาย

เฮยหวังไม่พูด เพียงยกขาหน้าชี้ไปทางสะพานแขวน ส่ง
สัญญาณให้ศิษย์พีจวงเชิงรีบไป

ศิษย์พีจวงเชิงพยักหน้า ก่อนหันกลับมามองผมกับ
อาจารย์อีกครั้ง “อาจารย์ ศิษย์น้อง รักษาตัวด้วย!”

น้ำเสียงของเขาสิ้นเครือด้วยแรงสะอื้น พุดจบก็หันหลัง
วิ่งตรงไปยังสะพานแขวน

ผมกับอาจารย์พุดไม่ได้ จึงทำได้เพียงพยักหน้าและ
โบกมือให้เขาไม่หยุด

ศิษย์พีจวงเชิงวิ่งไปถึงสะพานแขวนอย่างรวดเร็ว

แต่ขณะที่เขากำลังจะก้าวขึ้นสะพาน เสียงคำรามประหลาด
ก็ดังขึ้นจากใต้หน้าผาหลายระลอก

“โฮกๆๆ!”

ผีร้ายสี่ห้าตนพลันกระโจนขึ้นมาจากเบื้องล่าง พวกมัน
แผ่โอษฐ์ร้ายเขี้ยว ก่อนจะพุ่งเข้าใส่ศิษย์พีจวงเชิงพร้อมกัน

ศิษย์พีตกใจ แต่ก็ตั้งสติได้ในพริบตา เขายกมือขัดฝ่ามือ
ออกไปทันที

น่าเสียดายที่ร่างวิญญูณของเขาอ่อนแอเกินไป แม้
ฝ่ามือนั้นจะขัดผีร้ายตนหนึ่งถอยออกไปได้ แต่ผีร้ายอีกตนกลับ
ฉวยโอกาสพุ่งเข้าประชิด อ้าปากกว้างหมายกัட்சีรษะเขา

ถ้าถูกมันกัดเข้า วิญญาณของศิษย์พี่อาจแตกสลายได้!

ผมกับอาจารย์ตกใจแทบสิ้นสติ อาจารย์ยกมือขึ้นเตรียม
ใช้วิชาฟ้าคำรน

แต่เฮยหลวงมือเร็วกว่าหนึ่งก้าว

“กรร...”

มันคำรามต่ำ ขนทั่วร่างพุ่งออกไปราวกับเข็มบิน

“ฟิ้ว ๆ ๆ!”

ขนสุนัขพุงทะลวงร่างผีร้ายที่กำลังรุ่มไจเมตศิษย์พี่จวงเซิง
ทั้งหมด

“ปัง ๆ ๆ!”

ผีร้ายหลายตนระเบิดออกทีละตน วิญญาณแตกสลาย
ในพริบตา

ศิษย์พี่จวงเซิงยังคงมีสีหน้าหวาดผวา แต่ไม่ได้หยุดผีเท้า
เขาวิ่งต่อไปกลางหั่นกลับมาพยักหน้าให้เฮยหวง

“ขอบคุณท่านเชียนเฮยหวง!”

สิ้นเสียง เขาก็วิ่งขึ้นไปบนสะพานแขวน

ศิษย์พี่จงเซ่งวิ่งไปได้สัปดาห์กว่าเมตร ร่างของเขากำลังจะกลืนหายเข้าไปในหมอกกลางหุบเขา แต่แล้วก็หันกลับมามองผมกับอาจารย์เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนตะโกนสุดเสียง

“อาจารย์ ศิษย์น้อง รักษาตัวด้วยนะ! ผมไปแล้ว! ผมจะคิดถึงพวกท่าน!”

ผมกับอาจารย์โบกมือให้เขาไม่หยุด

ผมอยากตอบเหลือเกิน อยากตะโกนบอกว่า ‘ศิษย์พี่ก็รักษาตัวด้วย!’

แต่ผมพูดไม่ได้ แม้แต่ปากก็ห้ามอ้า

ความรู้สึกนั้นทรมาณจนแทบทนไม่ไหว ผมทำได้เพียงโบกมือครั้งแล้วครั้งเล่า ราวกับต่อให้แขนขาดก็ไม่ยอมหยุด

อาจารย์เองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน เขาโบกมือไม่หยุด กัดฟันแน่น พลังคอยใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา ไม่ยอมให้หยดลงพื้นอีก

สำหรับอาจารย์แล้ว ศิษย์อย่างพวกเราก็ไม่ต่างจาก
ลูกแท้ๆ

บัดนี้ศิษย์พี่จวงเชิงกำลังจากไปชั่วนิรันดร์ เขาจะไม่
เสียใจจนหลังน้ำตาได้อย่างไร

เฮยหวงยีนอยู่ด้านข้าง จ้องมองเปลวไฟสีดำที่กำลัง
มอดดับลงช้าๆ

สีหน้าของมันประหลาดยิ่ง รวากับไม่เคยเห็นเหตุการณ์
เช่นนี้มาก่อน และดูตกใจไม่แพ้พวกเรา

ไม่นาน ร่างของศิษย์พี่จวงเชิงก็หายเข้าไปในม่านหมอก
บนสะพานแขวนอย่างสมบูรณ์

ทว่าเสียงคำรามของผีร้ายภายในหุบเขายังคงดังระงม
ไม่มีทีท่าว่าจะสงบลง

ขณะนั้นเอง ผีร้ายอีกสิบกว่าตนก็ปีนขึ้นมาถึงขอบหุบเขา

พวกมันผอมแห้งจนแทบเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก เบ้าตา
และแก้มตอปลีกลง ดวงตาขาวโพลนจ้องพวกเราเขม็ง เขี้ยวแหลมคม
โผล่พ้นริมฝีปาก ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโกรธแค้นและอาฆาต

“กิน...กิน...”

“ตาย...ตาย!”

เสียงแหบพร่าหลุดออกจากลำคอของพวกมัน

วินาทีต่อมา ผีร้ายทั้งหมดก็พุ่งเข้าโจมตีพวกเรา...

บทที่ 1924 ผีเยอะมาก
สระน้ำหยินหนึ่งสระ

เห็นฝูงผีพุ่งเข้ามา ผมงับอาจารย์ก็สบตากัน

อาจารย์เหลือบมองเฮยหวงที่ยังนั่งยองอยู่ข้างเปลวไฟดำ
คอยสังเกตน้มนมอดดับลงทีละน้อย ก่อนจะพุ่งตรงเข้าไปใส่ฝูงผีโดยไม่ลังเล

ผมรีบตามเข้าไปทันที

ผีร้ายที่ปีนขึ้นมามีเพียงสิบกว่าตน ผมงับอาจารย์ยอมไม่
หวาดกลัว

แม้อาจารย์ไม่ได้พกอาวุธเวทติดตัว เพียงพุ่งเข้าไปชก
หมัดเดียวก็ระเบิดสิ่งชั่วร้ายตนหนึ่งจนแหลก จากนั้นนั้นหมุนตัว
เตะ ก่อนชักฝ่ามือด้วยกระบวนท่าเปิดภูผาตามออกไป ทำลาย
สิ่งอัปมงคลหลายตนจนแตกสลายคาพื้น

ส่วนผมมีกระบี่กระบดูลากับร่มดำติดตัวไว้ป้องกันตัว
อยู่แล้ว จึงชักกระบี่ออกมาพุ่งเข้าแทงทันที

สิ่งอัปมงคลระดับอาภรณ์ขาวเพียงไม่กี่ตนย่อมไม่คณามือ
พวกเรา

แต่ปัญหาใหญ่คือฝูงสิ่งชั่วร้ายใต้หุบเขาเริ่มควบคุมไม่
อยู่แล้ว

พวกมันตะเกียกตะกายปีนหน้าผาขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง
เมื่อครู่ยังมีเพียงสิบกว่าตน ตอนนี้กลับมีอีกยี่สิบกว่าตนโผล่
ขึ้นมา ส่วนด้านล่างยังมีสิ่งอัปมงคลอีกมากมาย

อีกไม่นานคงมีพวกมันปีนขึ้นมามากกว่านี้แน่

ทว่าเฮยหวงกลับยังจ่ออยู่กับเปลวไฟสีดำ รวากับ
เห็ดดำที่เกิดจากน้ำตาของอาจารย์ รวมถึงเปลวไฟที่มัน
แปรเปลี่ยนเป็นในภายหลัง มีความพิเศษไม่ธรรมดา

มันอำปากคายกลองเหล็กทรงสามเหลี่ยมออกมาใบหนึ่ง

กลองนั้นเล็กมาก ใหญ่กว่าเล็บเพียงนิดเดียว แต่สร้างขึ้น
อย่างประณีตงดงาม มองผาดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่ของธรรมดา

เฮยหวงเหยียดอุ้งเท้าออกไปแตะเปลวไฟดำเบาๆ

เปลวไฟลุกติดเล็บข้างหนึ่งของมันทันที แต่เฮยหวงไม่รีบร้อน เพียงนำเปลวไฟดำส่วนนั้นใส่ลงในกล่องสามเหลี่ยม ก่อนปิดผนึกให้เรียบร้อย แล้วกัดเล็บที่ติดไฟทิ้ง

เสร็จแล้วก็คาบกล่องสามเหลี่ยมที่ผนึกเปลวไฟดำไว้ กลืนกลับเข้าไปในปากอีกครั้ง

จัดการทุกอย่างเรียบร้อย เฮยหวงถึงพุงเข้ามาหาพวกเรา

ผมกับอาจารย์ด้านการโจมตีของสิ่งชั่วร้ายไปแล้วหลายระลอก แต่พวกมันยังคงปีนขึ้นมาจากใต้หุบเขาไม่ขาดสาย ดูเหมือนทั้งหมดจะถูกเปลวไฟดำดึงดูดมา

เฮยหวงพุงมาถึงก็แหงนหน้าส่งเสียงเห่าดังกึกก้อง

“โฮ่ง!”

เสียงเห่าสะท้อนจนสิ่งอัปมงคลที่กำลังปีนขึ้นมามีต้องถอยกรูด หลายตนถูกแรงกระแทกจนร่วงกลับลงไปในหุบเขาใหญ่แห่งหมอกหลวง